PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex sportrom buc. 180.

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XXV — Nr. 770 (6204) ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT Luni 29 decembrie 1969

Doar trei echipaje au coborît pe pîrtia de bob de la Cortina d'Ampezzo

● Pista a fost spartă la virajul „Cristalo" ● De Zordo, Andreea Podar și Gaspari singurii beneficiari ai zilei de antrenament ● Temperatura ridicată creează probleme boberilor

CORTINA D'AMPEZZO, 28 (*prin telefon*). În această stațiune, care peste puțină vreme va fi gazda întrecerilor oficiale ale campionatelor europene de bob, au sosit toate cele 24 de echipaje participante la competiție, reprezentînd 9 țări: Austria, R. F. a Germaniei, Spania, Suedia, Italia, Japonia, Anglia, Elveția și România. Cu cîteva ore înaintea desfășurării primelor coborîri de antrenament pentru bobul de 2 persoane, a avut loc, la „Piscina nuova", o reuniune a conducătorilor delegațiilor, cu care prilej a fost efectuată tragerea la sorți a ordinei de plecare în prima zi de antrenament.

La ora 20,30, toate cele 24 de echipaje se aflau la start. Primele boburi care au parcurs traseul au fost cele conduse de italienii Nevio de Zordo, campion mondial, Andreea Podar și Giancarlo Gaspari. După ei, urma să plece bobul pilotat de maestrul emerit al sportului Ion Panțuru. Dar postul de control instalat la virajul denumit „Cristalo" a anunțat spargerea pîrtiei. Întrunit imediat și deplasat la locul accidentului, juriul a constatat gravitatea spărturii și a ho-

prof. Petre FOCȘENEANU

(Continuare în pag. a 2-a)

un an de tenis

văzut și jucat de ION ȚIRIAC

Din nou la drum — Răspuns la marea întrebare: „Puteam să cîștigăm ?..." — La Casa Albă — Un voiaj de la Atlantic pînă la Pacific — Ziua revanșei! — Revedere cu cei dragi — Tenisul nu cunoaște pauză...

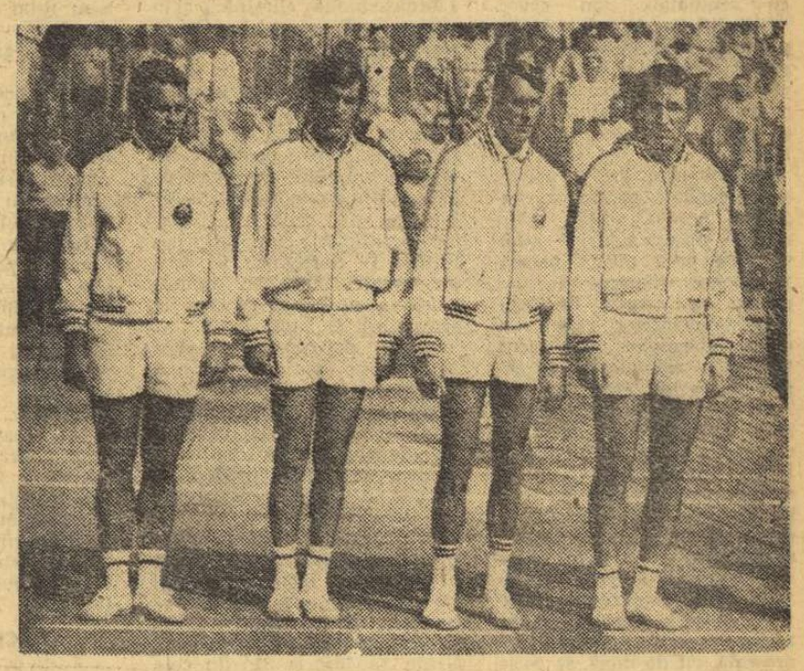

Echipa de tenis a României, finalistă a „Cupei Davis" 1969: Dron, Năstase, Mărmureanu, Țiriac. Aci, în ordinea centimetrilor...

În seara zilei de 21 septembrie, în avionul care ducea în zbor echipa României spre Washington, am regăsit pentru minute în șir liniștea de care aveam atîta nevoie. „Cupa Davis" se transformase în amintire. Luaseră sfîrșit lungile lupte în fața fileului, cu adversari din atîtea părți ale lumii, în fața unor spectatori care ne aclamau sau ne doreau înfrîngerea. Eram, într-adevăr, înfrînți... Dar nu în mod nedemn. Ne apărasem pînă la ultima minge șansele și prestigiul. Nu eram campionii marii întreceri pentru Salatieră, eram însă pe locul doi, campioni ai Europei și ai zonelor tradiționalului turneu pe echipe. Ceea ce nu reușise niciodată pînă acum reprezentativa vreunei țări din răsăritul continentului european.

Meditam la toate acestea, în biziitul monoton al motorului de avion. Și mereu îmi revenea în minte, obsedantă, aceeași întrebare repetată de atîtea ori în ultima vreme: „Puteam să cîștigăm Cupa Davis ?". Acum, după ce pronosticurile erau de mult înghițite, după ce dădusem piept cu cimentul Clevelandului și cu mingile catapultate din rachetele campionilor americani, îndoielile asupra unui răspuns limpede parcă tot nu se risipiseră. În două, chiar în trei din cele cinci meciuri ale Challenge-roundului fusesem foarte aproape de victorie. Și totuși... Adunînd și scăzînd toate, bune și rele, favorabile și defavorabile, se contura un singur răspuns: NU!

Așa era cinstit să gîndesc, așa era sportiv. Nu-i puteam învinge pe americani la ei acasă. Argumente sînt o mie. Vă spun doar unul dintre ele: au 10 milioane și mai bine de jucători de tenis, 4 milioane de tenismeni legitimați în cluburi. E clar? Iar dacă Donald Dell spunea că preferă în finală orice alt adversar decît România, dacă afirma că pe un teren cu zgură rezultatul ar fi fost invers decît la Cleveland, aceasta era poate real, dar reprezenta doar consecințele unei repartiții, mai curînd stranii, a forțelor în rîndurile elitei tenisului. N-ar fi fost o oglindire fidelă a raportului existent între stadiile de dezvoltare a tenisului în țările noastre. Eram perfect conștient de aceasta. Și știam prea bine că, într-un asemenea context, ceea ce realizasem — eu cu Ilie Năstase, cu întreaga echipă română — era o adevărată performanță. Nimeni nu m-ar putea contrazice.

★

Momentele de euforie, ale călătoriei noastre pe pămînt american, au mai continuat o zi. Am fost primiți atunci la Casa Albă, și președintele Nixon a adresat celor două echipe finaliste ale „Cupei Davis" cuvinte de laudă, precum și dorința expresă de a-i vedea din nou reuniți pe toți acești jucători într-o întîlnire-retur amicală, chiar în România. Ceea ce pentru noi a fost o veste mare.

Apoi, ca totdeauna după zile de tensiune, a urmat refluxul firesc, cînd ne-am simțit de-a dreptul abătuți. Oboseala efortului fizic și moral, depus pînă atunci, își spunea cuvîntul. Aveam nevoie realmente de odihnă, am fi vrut să ne întoarcem imediat acasă. Dar din nou angajamente contractate de mult, care ne onorau, trebuiau să fie... onorate. Ele ne solicitau la un nou șir de turnee, de data aceasta pe teritoriul Statelor Unite.

Drumurile noastre se despărțeau. Eu și cu Năstase plecam spre Las Vegas și Denver, ceilalți doi echipieri ai noștri, Mărmureanu și Dron, se întorceau spre Europa, împreună cu căpitanul de echipă Gică Cobzuc. Bătrînul nostru sfătuitor Harry Hopman avea alte planuri. H. H. rămîne definitiv în S.U.A., pentru a conduce activitatea unor centre de antrenament pentru juniori. Locul său la cîrma echipei Australiei avea să fie ocupat, acum se știe, de Neale Fraser, marele campion, pe care odată, cu șapte ani în urmă, avusesem șansa să-l învingem într-un memorabil meci, la Cairo.

Cu Ilie am întreprins, în zilele premergătoare unor întreceri oficiale, un lung voiaj de la est spre vest, trecînd prin diferite centre ale S.U.A., unde fusesem solicitați pentru jocuri demonstrative. Am jucat la Washington, Virginia Beach, Cleveland (din nou!), Indianapolis, Toledo, Vail. Locuri noi, orașe frumoase, unde ni s-a făcut de fiecare dată o primire caldă, uneori emoționantă chiar. Mi-am dat seama că jocurile din Challenge-round și de la Forest Hills ne făcuseră cunoscute

(Continuare în pag. a 4-a)

FESTIVALUL MINIBASCHETULUI — ÎN PLINĂ DESFĂȘURARE

● Tribunele de la Floreasca, arhipline ● Provincialii și-au adus și... galerii ● Mihaela Cristea — o mare promisiune

Păpușica, cățelușul (din material plastic) și bineînțeles mingea de minibaschet sînt lucrurile nelipsite din bagajul copilelor venite de pe meleagurile Brașovului la Festivalul anual al jocului cu mingea la cele două „coșuri", care se desfășoară zilele acestea în sala Floreasca

Foto: N. DRAGOȘ

Pentru a respecta promisiunea făcută cititorilor, dar mai ales celor 360 de „actori" ai festivalului de minibaschet, am fost și ieri în sala Floreasca. La 7,30, deci cu o jumătate de oră mai devreme de începerea meciurilor, tribunele erau arhipline. Se aflau în bănci, pe lîngă admiratorii statornici ai acestui sport, părinții și rudele celor care urmau să ia parte la întreceri, mulți veniți din provincie pentru a-și însoți copiii. Își rezervaseră, de asemenea, locuri „galeriile" de fiecărei echipe. Astfel că atunci cînd a început primul meci, acela dintre echipele de fete ale Școlii sportive din Brașov și Liceului nr. 35 din București, un grup compact de susținătoare ale jucătoarelor din orașul de la poalele Tîmpei au și intrat în acțiune: „Hai Brașovul!, Hai Brașovul!"

În tribuna rezervată oficialilor, prof. Stelian Gheorghiu — marele animator al minibaschetului — avea o convorbire cu Mihaela Cristea. Elevă în clasa a III-a A a Școlii generale nr. 4 din Oradea, Mihaela a reținut atenția profesorului datorită talentului pe care și l-a dezvăluit în meciurile jucate simbătă. De altfel, datorită talentului și disciplinei de care a dat dovadă, precum și inteligenței ei, Mihaela va prezenta mîine raportul de începere a festivităților prilejuite de „Cupa Federației" și „Cupa Sportul".

— Cum ți se pare festivalul, Mihaela? — am întrebat-o.

— Este cea mai frumoasă lecție. Rămîn o îndrăgostită de baschet.

— Și altceva?

— Acum nu vă mai pot spune nimic, pentru că sînt o începătoare. Dar peste 4—5 ani, dacă vreți, vom discuta mai mult.

Reținînd numele Mihaelei Cristea deoarece ea reprezintă o mare promisiune pentru baschetul feminin. În același timp, este de reținut efervescența pe care a trezit-o ideea organizării unui festival de minibaschet. Echipe de băieți și fete, antrenate de profesori calificați, din aproape toate orașele țării, s-au prezentat la startul întrecerii, hotărîte să demonstreze cît de frumos este acest sport. Și mărturisim că au reușit. Dar în mod special s-au detașat, pînă acum, echipele de fete venite din Oradea și Cîmpulung Moldovenesc și cele de băieți din Galați și Brașov.

Festivalul minibaschetului continuă. Iată rezultatele întrecerilor de duminică. **Fete I:** Șc. sp. 2 București — Șc. sp. Galații 33—19, C. S. Crișul — Șc. sp. Constanța 46—12, Șc. sp. Gheorghieni — Olimpia București 23—0, Liceul 35 Buc. — Șc. sp. Brașov 50—31; **fete II:** Șc. sp. Brașov — Șc. sp. Sibiu 13—7, Lic. Cîmpulung Moldovenesc — Șc. sp. 2 Buc. 24—1; **băieți I:** Șc. sp. Pitești — C.S.M. Iași 44—29, Lic. Timișoara — Lic. Botoșani 42—18, Lic. 35 Buc. — Șc. sp. Buzău 46—36; **băieți II:** Politehnica Galați — Șc. sp. Suceava 35—21, Șc. sp. 2 Buc. — Cutezătorii Buc. 30—27, Politehnica Galați — C.S.M. Iași 63—18.

Ion GAVRILESCU

O lectură plăcută și instructivă

Almanahul „SPORTUL '70"

La ancheta „Sportul în viața omului contemporan" răspund personalități ale vieții culturale, științifice, artistice și sportive: **René MAHEU** — director al UNESCO, **acad. Gheorghe MIHOC, sir Philip NOEL-BAKER** — laureat al Premiului Nobel, **prof. dr. Ana ASLAN, prof. Peter Adolf THIESSEN** — membru al Academiei germane de științe din Berlin, **prof. Emil CRĂCIUN, Richard PLUKFELDER** — fost campion olimpic, **prof. Ascanio DAMIAN, R. William JONES** — președinte al Institutului pentru tineret (UNESCO), **Demostene BOTEZ, acad. Bruno PONTECORVO** — laureat al Premiului Lenin, **Stanley MATTHEWS, artistul poporului Boris CARAGEA.**

Iubitorii șahului găsesc în paginile Almanahului cîteva partide celebre din trecutul campionatului lumii — Janovski-Lasker, Alehin-Euwe, Spasski-Petrosian.

Recordurile mondiale la atletism, ciclism și înot.

Pilcă sau Gaboraș la Dinamo București?

Zilele trecute am fost informați că antrenorul dinamoviștilor bucureșteni — D. Nicolae-Nicușor — s-ar fi deplasat la Craiova, unde a solicitat clubului Universitatea pe unul dintre cei trei tineri (și destul de egali valoric) portari ai echipei craiovene. Cum Oprea este în afară de orice discuție, pare posibil ca clubul craiovean să cedeze pe unul din portarii de rezervă — pe **Gaboraș** sau pe **Pilcă** care ar deveni astfel rezerva capriciosului Coman, sau, poate, noul titular al postului cu nr. 1 în echipa Dinamo..

5

Căpitanii celor două echipe, Donald Dell și Gheorghe Cobzuc, schimbă între ei un zîmbet perfect diplomatic!

Dilema celui mai bun...

Lunii decembrie i-a fost încredințată, prin tradiție, misiunea de a cunoaște bilanțuri și a desemna, în urma unor anchete publice, pe cei mai buni în felurite domenii de manifestare ale spiritului și puterii fizice a omului.

Evident, sportul nu poate lipsi din această cavalcadă a clasamentelor, fiind una dintre cele mai concrete forme de exprimare a valorii, cu posibilități ample de a fi apreciată obiectiv și concret. În lumea stadioanelor se operează cu unități de măsură precise, cu puncte, metri, kilograme, scoruri, înscrise toate într-o statistică riguroasă și incontestabilă.

Și totuși, chiar și clasamentele dintr-un univers atît de exact cum este acela al sportului își au „călcîiul lui Achile". Pentru că, în privința popularității, a preferințelor și a audienței la public, disciplinele sînt așezate pe o scară foarte întinsă, mult mai vastă decît aceea a lui Richter, care înregistrează seismele...

Un fotbalist gratulat cu golul victoriei poate produce o impresie mult mai puternică decît tenismanul căruia pentru un singur ghem îi sînt necesare zeci de lovituri desăvîrșite. Un aruncător de ciocan poate reuși, printr-o încercare fericită, un fenomenal record mondial care va estompa tactica savantă aplicată timp de o jumătate de oră de un alergător de fond. Cine și-ar asuma răspunderea să certifice mai valoros un upercut, decît un smuls la haltere, sau o sarjă pe treisferturi la rugby? Legile eterne ale subiectivității operează și în sport. Există, și în acest domeniu, un clasament al preferințelor, înainte de toate, un coeficient de popularitate. Ca și în muzică, sau literatură, spre pildă.

Poate că ritmul trepidant al zilelor noastre va grăbi mutația în concepția despre sport și despre cel mai bun. Poate ne vor ajuta computerele deși cîteva experiențe recente — în box, atletism și rugby — au prilejuit numai comentarii ironice. A-l pune pe Joe Louis să boxeze cu Cassius Clay, prin intermediul unei mașini electronice, este doar o excelentă idee pentru un număr de music-hall. Probabil că va veni timpul cînd titlul de cel mai bun sportiv al anului va fi atribuit omului care iubește cu cea mai mare fidelitate sportul și știe să-i valorifice integral virtuțile; care transformă exercițiul fizic în elixir, care și-a găsit pe stadion a doua casă. În aceste condiții, cel mai bun sportiv nu va trebui să fie neapărat un campion. Pentru simplul motiv că foarte mulți campioni n-au fost deloc sportivi.

Dar, pînă atunci să ne mulțumim cu clasamentele existente...

Valeriu CHIOSE

RUGBYUL — DE LA POALELE PIRINEILOR PÎNĂ LA FRONTIERA... FOTBALULUI

LOURDES. Vizităm vestitele Grote pe o ploaie torențială. Este, poate singurul ceas cînd nimeni nu vorbește despre rugby. Pînă cînd părăsim intrarea străjuită de luminări uriașe. Pînă cînd, în autocarul confortabil, cineva anunță că echipa României este invitată de frații Jean și Maurice Prat.

Pentru că Lourdes-ul este un remarcabil centru al excursiilor spre munți, este orașul monumentelor și al pelerinajului mondial, dar — în același timp — și orașul în care inima rugbyului francez bate la tot pasul. La tot pasul, dar mai ales în bistrourile întotdeauna pline ale fraților Prat.

Impresii de călătorie din sudul Franței

„Domnul RUGBY", una din cele mai mari glorii ale rugbyului francez și mondial, încearcă o plăcută bucurie revăzîndu-și prietenii români. A rămas același — neschimbat după ani de zile. Un om tînăr, cu splendida lui alură atletică, volubil și, bineînțeles, dispus să înceapă oricînd și cu orice o discuție despre rugby. De altfel, l-am lăsat să continue conversația cu cîțiva amici. Pentru că erau spuse lucruri care ne interesau...

„Echipa Franței a jucat prost. De-geaba scriu ziarele că linia I a făcut nu știu ce grozăvii. N-a făcut nimic. Sau, poate, s-a văzut în grămadă. Atît! Selecționerii n-au făcut cea mai bună alegere. Avem, în Franța, cel puțin 5—6 jucători de linia I mai buni ca Iraçabal. Nici românii n-au jucat așa cum îi știu. N-au mai „bătut" tot terenul, cum făceau altădată; le lipsea ceva — poate încrederea, poate curajul, poate voința; poate din fiecare cîte ceva...".

Se scuză pentru observațiile critice. Dar toți sîntem de acord cu Jean

Dan GÂRLEȘTEANU

(Continuare în pag. a 4-a)

În ziua a doua a „Cupei Dinamo",

Ștafeta de biatlon a fost cîștigată de A.S.A. I Brașov

BRAȘOV, 28 (prin telefon). — După proba de fond, disputată în prima zi a competiției comemorative **„Cupa Dinamo"**, a venit rîndul biatlonului să ne arate gradul de pregătire, pofta de întrecere a concurenților.

Alergarea pe schiuri (fondul), atît în prima zi, cît și în proba de biatlon, n-a fost prea concludentă. Atît prin alegerea traseului, cît și datorită stării zăpezii și angajării oamenilor în dispute directe s-a lăsat să înțelegem că acest capitol de pregătire mai trebuie șlefuit. Am reținut totuși, omogenitatea cîtorva rezultate obținute de C. Carabela, Gh. Cimpoia, D. Soiu, V. Fontana (toți de la A.S.A. Brașov), V. Papuc (Dinamo II Brașov) grupați în 32 de secunde diferență pe distanța de 7,5 km, cît a măsurat ștafeta.

Mihai BÎRA

(Continuare în pag. a 2-a)

Surprize în „Cupa 30 Decembrie" la patinaj viteză

FAVORIȚII ÎNVINȘI

TUȘNAD, 28 (prin telefon de la trimisul nostru). Concursul inaugural de patinaj viteză, dotat cu „Cupa 30 Decembrie", a început duminică dimineața pe pista lacului Ciucaș din această frumoasă stațiune, sub cele mai bune auspicii: timp splendid, gheață bună, participare numeroasă și valoroasă. Primele întreceri ale sezonului au dat peste cap toate calculele hîrtiei făcute pe baza rezultatelor din iarna trecută. Astfel, specialistul probei de 500 m, dinamovistul bucureștean Victor Sotirescu, a fost depășit de clujeanul Ion Roșca, campioana țării Maria Tașnadi (Dinamo București) a fost întrecută la 500 m și 1000 m de brașoveanca Crista Tracher, iar juniorul Laurențiu Căplăescu (Dinamo Brașov) l-a surclasat pe distanța de 1500 m pe bucureșteanul Mihai Bărbulescu, care urmează să plece la apropiatul concurs internațional de la Inzell. Ce părere au selecționerii federației? Speră ei, ca ziua a doua a concursului să infirme constatarea că nu cei mai buni sportivi au fost selecționați?

Tr. IOANIȚESCU

(Continuare în pag. a 2-a)